Тема кохання й вірності в поезії М. Рильського і В. Сосюри

Любов — це корінь життя. Скільки ніжних слів придумано людьми, щоб висловити свою любов до матері, до нареченої. Вірне кохання допомагає перенести всі труднощі в житті.

Багато своїх кращих творів присвятили темі кохання і вірності видатні українські поети Максим Рильський та Володимир Сосюра.

Справжньою перлиною любовної лірики є поезія Максима Рильського „Яблука доспіли". Цей вірш про прекрасне пристрасне кохання. Не кожному щастить прожити своє життя з тією, яку покохало серце ще в юності. Адже буває кохання на все життя, але інколи трапляється так, що це почуття швидко минає.

У вірші йдеться про красу, душевну повноту, гармонію людських почуттів, про мужність юних сердець. Ліричний герой прощається, і може назавжди, зі своєю коханою. Передчуття розлуки тривожить серця закоханих, проте жодного слова докору не вимовляють уста:

Вміє розставатись той,
хто вмів любить.

Найголовніше — зберегти людську гідність, вдячність у серці за хвилини радості й щастя, які закохані дарували одне одному.

А яким теплом любові віє від поетичного твору "Шо-пен"! Слухаю Шопена... Виникає манливе видіння, яке можна повністю зрозуміти, якщо знаєш історію нещасного кохання Фрідеріка Шопена до французької письменниці Жорж Санд. У нашій уяві виникає образ справжнього великого кохання, яке важко утримати в руках.

Поезія передає багатство почуттів, що швидко змінюються, хвилювання, яке переживає ліричний герой, захоплений чарівними звуками. Але все ж таки переважає оптимістичний настрій, бо поет щиро захоплюється творчістю сина польської землі, чарівника музики Шопена.

Одним із кращих віршів інтимної лірики Володимира Сосюри є вірш "Так ніхто не кохав".

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі,
і земля убирається зрання...

Почуття кохання пробуджує в людині все найкраще, приносить радість і щастя, надає сил і наснаги. Ліричний герой готовий здійснити нечуваний подвиг для коханої, він може навіть зірвати з неба "Оріон золотий".

Своє перше кохання згадує поет у вірші "Коли потяг у даль загуркоче..." У спогадах ліричного героя пропливають яскраві картини його тривожної юності. Доля розлучає закоханих. Юнак іде боротися з ворогами народу, залишаючи дівчину. їхнє подальше життя йде різними шляхами, і тільки іноді гуркіт далекого поїзда нагадує їм про дні

далекої молодості. Згадуючи свою колишню кохану, поет пише:

Сині очі в моєї дружини,
а у тебе були голуби..

Ніжний лірик опоетизовує справжнє почуття кохання, яке облагороджує людину, прикрашає її життя.

Перечитуючи рядки Максима Рильського та Володимира Сосюри, розумієш, що щастя без кохання неможливе. Тож треба свято берегти найдорожчі людські почуття дружби і кохання.